531128701

ప్రబోధ 36

చదువుల్ నేర్చితి నంచు గర్వము వహించన్ రాదు నీకున్నయా
చదువే పాటిది, విద్యకున్ వినయమే సద్రూపమై నేర్వద
గ్గది యెంతో కలదంచు గర్వ దురహంకారంబులన్ బాయుడా
వ్వడి దానన్ తలపోయుచుండు సుగతీ ఓ యీ అవిద్యాపతీ.

అధ్యాపకులారా! విద్యార్థినులారా!

నిత్యము ప్రతినోటను తల్లి, తండ్రి, గురువు, దైవము అనే వరుస మాటలను మనము వింటూనే వుంటాము. ఈ మాటలందు అనంతమైన అర్థము, ఆనందము, అమృతత్వము యిమిడివుంటున్నది. పుట్టిన తక్షణమే కంటికి కనుపించునది, పాలిచ్చి పోషించునది, అన్ని విధాలా వృద్ధిగించునది తల్లి. ఆమె మొట్టమొదట కంటికి కనుపించే స్వరూపము. ఆ మాతృమూర్తి తండ్రిని చూపిస్తుంది. తండ్రి పోషించి, ఉద్ధరించి, అభివృద్ధిని ఆశించి ఒక గురువును చూపిస్తాడు. కాని గురువు కేవలము భౌతిక విద్యలను మాత్రమే కాకుండా ఐహిక ఆముష్మికములతో పాటు అమృతత్వమైన దైవత్వాన్ని చూపిస్తాడు. ఏ లావాతా తల్లి తండ్రిని, తండ్రి గురువును, గురువు దైవాన్ని చూపించి మన హృదయాలలో ప్రతిష్ఠింపచేయువారు. కనుకనే తల్లి, తండ్రి, గురువు, దైవము అనే యీ పదములు వరుసగా మనము ప్రతి ఒకరి నోట వింటూనే వుంటాము.

అదే విధముగా భక్తి, జ్ఞానము, వైరాగ్యము, తత్వము, ముక్తి యీ ఐదు పదములు ఒకదానినొకటి అనుసరించి, ఆశ్రయించి అన్యోన్యానందాన్ని అందిస్తూ వుంటాయి. భక్తి: భక్తి ప్రపత్తుల చేతనే దివ్యమైన, ఏకత్వమైన, అనంతమైన జ్ఞానాన్ని అందుకోగలము. జ్ఞానమనగా అద్వైత దర్శనము. అనేకత్వమును ఆరాధన సలిపి, ఆరాధన ద్వారా ఏకత్వమైన జ్ఞానస్వరూపాన్ని నిరూపింపజేస్తుంది. ఈ జ్ఞానమే 'సర్వం విష్ణుమయం జగత్' అనే తత్వాన్ని క్రమక్రమేణా నిరూపించి, ప్రాకృతమైన విషయవాంఛలనుండి వైరాగ్యాన్ని అందిస్తుంది. ఈ వైరాగ్యం చేతనే 'తత్వమసి', 'ప్రజ్ఞానం బ్రహ్మ' 'అయమాత్మా బ్రహ్మ' 'అహం బ్రహ్మాస్మి' అనే తత్వజ్ఞానము కలుగుతుంది. అనగా తానెవరో, యీ జగత్తంటే యేమిటో, దేవుడంటే యేమిటో అనే విషయాన్ని చక్కగా విమర్శించి, విపులీకరించి, హృదయానికి అందిస్తుంది. దీనినే తత్వజ్ఞానమన్నారు. ఈ తత్వజ్ఞానమును పొందిన తక్షణమే సాయుజ్యము, ఐక్యత (భగవంతునితో యేకం కావటం) అద్వితీయం (రెండవది లేకుండా వుండటం) అనే యీ అద్వితీయతత్వాన్ని నిరూపింపజేస్తుంది. అదియే ముక్తి. అనగా దుఃఖ నివృత్తి. ఆనందప్రాప్తి.

ఈ భక్తి, జ్ఞాన, వైరాగ్య, తత్వ ముక్తులను నిరూపింపజేసినట్టి ప్రత్యక్ష ప్రమాణ స్వరూప

531128702

మే భాగవతము. భా-గ-వ-త-ము యీ ఐదు అక్షరములు పంచప్రాణములుగా, పంచకోశములుగా పంచేంద్రియములుగా మనలో నిత్యము ప్రకటితమౌతూనే వున్నాయి. ఈ ఐదు అక్షరముల ప్రధాన తత్వము భక్తి జ్ఞాన వైరాగ్య మోక్షములే. భకారమునకు సాంకేతికము భక్తి. గకారమునకు సాంకేతికము జ్ఞానము. వకారమునకు సాంకేతికము వైరాగ్యము. తకారమునకు సాంకేతికము తత్వజ్ఞానము. మకారమునకు సాంకేతికము ముక్తి. భాగవతము కేవలము భగవత్సంబంధమైన విషయములను మాత్రమే ప్రబోధించుటంకాక భక్తుని ప్రవర్తనను హృదయమునకు హత్తుకొనునట్లుగా, నిత్యజీవితంలో అనుభవించేటట్లుగ లీలాగుణగణ విశేషములను ప్రబోధిస్తూ వచ్చింది. భగవంతుని, భక్తుని ఏకత్వంగావించే దివ్యత్వాన్ని నిరూపించినది భాగవతము. భాగవతమునందే సర్వస్వము యిమిడి వుంటున్నది. భాగవతము అంటే బాగవుతాం. అనగా భక్తి, జ్ఞాన, వైరాగ్య, తత్వములచేతనే మనం బాగుపడతాం.

అయితే మానవ జీవితం దేని నిమిత్తమై వచ్చినది, దాని ఆదర్శమేమిటి, అంతరార్థమేమిటి, దాని గమ్యమేమిటి అనే విషయాన్ని మనం చక్కగా విచారణ చేస్తే, తనూ ఒక విద్యార్థియైన ప్రహ్లాదుడు తోటి విద్యార్థులతో కూడి యేమంటున్నాడు.

దానశుభము లేదు, దివ్యకీర్తియు లేదు
జగతి పుట్టి పుట్టి చచ్చి చచ్చి
పొరలనేల మనసు పుట్టని చావని
త్రోవ వెదుకుకొనుట దొడ్డబుద్ధి.

అన్నాడు. అయ్యా మనము చస్తున్నాము, తిరిగి పుడుతున్నాము. తిరిగి చస్తున్నాము. చావటం, పుట్టటం యిదేనా మన జీవితంయొక్క లక్ష్యం. ఇది దేహతత్వము కావచ్చును. కాని యిది కాదు. త్రో-వ-వె-దు-కు-కొ-ను-ట దొ-డ్డ-బు-ద్ధి. ఇవి 12 అక్షరములు. ఇది ద్వాదశాక్షరముల మంత్రము. ఇదే ఏకాదశి తరువాత లభించేది. త్రోవ అనగా యే త్రోవ! మనం యింటికి పోయే త్రోవనా! లేక హాస్టలుకు పోయే త్రోవనా. Collegeకి పోయే త్రోవనా, లేక సినిమాకు పోయే త్రోవనా. వచ్చిన త్రోవను వెతుకొని పోవటమే. ఎక్కడనుండి వచ్చామో అక్కడికి తిరిగి పోయే త్రోవను వెతుక్కోవాలి. అదే భాగవతము కూడా చెప్పింది. 'ఎచ్చట పుట్టె నచ్చటికి పోవనైజము ప్రాణికోటికిన్'. మనం యెక్కడనుండి Collegeకి వచ్చామో అక్కడకు మన యింటికి మనం పోవాలి. అదే రీతిగనే మనం యే స్థానం నుండి వచ్చామో ఆ స్థానానికి పోయి చేరే త్రోవను వెదుకోవాలి. ఎందుకోసం వెతుక్కోవలసి వచ్చింది? మరచిపోయాము కనుకనే వెదుకోవలసి వచ్చింది. ఈ భాగ భాగ్యాలలో, యీ ఆనందాలలో, క్షణభంగురమైన జీవితసుఖాలలో, ఈ ఆనంద డోలికలలో, ప్రాకృతసంబంధములలో మునిగి నిత్యసత్యమైన దివ్యత్వాన్ని మనము మరచిపోయినాము.

మీకందరికి తెలుసు. పుట్టిన తక్షణమే బిడ్డ క్వా, క్వా అని అరుస్తుంది. కోఽహం కోఽహం అని అరవటం లేదు. ఇంతకు ముందు నేను చెప్పాను. కోఽహం అనగా నేనెవరు అని. కాని దానికంటె ముందు క్వా క్వా, క్వా అని అరవటంలో వున్న అంతరార్థం యేమిటి? క్వా అనగా యెక్కడ?

నా స్వస్థానం యెక్కడ అని ప్రశ్నించిన తక్షణమే ప్రారంభిస్తుంది యీచిద్ధ. కాని స్వస్థానం యెక్కడ అని పరితపించేది ఎంతసేపు? ఈ ప్రాకృత సంబంధమైన వాతావరణము తనలో కొంత వరకు ఆవరించెనా తక్షణమే యీజ్ఞా అనేది మరచిపోతుంది. నేనెక్కడ నుండి వచ్చాననే విషయం మరచిపోయినాకో ప్రపంచమే సర్వస్వమని విశ్వసించి అందులోనే మునిగిపోతుంది. మరచిపోవటం చేతనే తిరిగి వేదాంతము హెచ్చరిస్తుంది. అయ్యా నీవు వచ్చిన స్థానాన్ని మరచిపోయావు. నీ స్వస్థానాన్ని మరచిపోయి యెంతకాలం పరస్థానములో వుండగలవు? ఎంతకాలం క్యాంపులో వుండగలవు? తిరిగి నీ స్వస్థానాన్ని నీవు చేరుకో అనే ఉపదేశమంత్రం 'త్రోవ వెదకుకొనుట దొడ్డబుద్ధి'. త్రోవను మరచినటువంటి ఆదే గొడ్డుబుద్ధి. ఈనాడు మనం గొడ్డుబుద్ధిలో వున్నాము. దొడ్డబుద్ధికి మనం ప్రయాణం కావాలి. పురందరదాసు కూడా అన్నాడు.

మారెదు నిన్నె ధరగెబందె
మాధవా... మాధవా

అనగా స్వామీ! నిన్ను మరచిపోటం చేతనే యీ ప్రకృతిలో వచ్చి పుట్టవలసి వచ్చింది. చిన్మయరూపుడుగా వున్న నిన్ను మరచిపోయి యీ మృణ్మయ రూపంలో నేను చిక్కుకున్నాను. ఈ మృణ్మయలోకానికి నేను వచ్చాను. ప్రతి ఆస్తికుడు, జ్ఞాని, తత్త్వవేత్త ఆలక్ష్యాన్ని హృదయమందుంచుకొని తాము నిత్య జీవితాన్ని గడుపుతూ వచ్చి తిరిగి అసత్యములో సత్యాన్ని లీనము చేసుకుంటూ వచ్చారు. ప్రతి యొక్క విషయము మనము చక్కగా విచారణ సలిపి చేయాలి. అట్లు కాక పోవటం వల్లనే మనం అనేక దుఃఖములకు, కష్టములకు, విచారములకు గురౌతున్నాము. ఎన్ని చదువులు చదివినప్పటికి, ఎన్ని విద్యలు నేర్చినప్పటికి, ఎన్ని పట్టము లందుకొన్నప్పటికి మనం పొందవలసింది పొందాలి. అందుకోవలసింది అందుకోవాలి. చేరవలసిన దాన్ని చేరాలి. చేరవలసింది చేరేంత వరకు, అందుకోవలసింది అందుకొనేంత వరకు, తెలుసుకోవలసింది తెలుసుకొనేంత వరకు మనకు భయమే. తెలుసుకోవలసింది సత్యము. పొందవలసింది అమృతత్వము. విడువవలసింది అనిత్యము. అనిత్యమైన జగత్తుని వదలి, సత్యమైన భగవంతుని స్మరించి, నిత్యమైన అమృతత్వాన్ని మనం చేరాలి. అదే మనము నిత్యప్రార్థనలో చేసేటువంటిది.

అసతో మా సద్గమయ
తమసోమా జ్యోతిర్గమయ
మృత్యోర్మా అమృతంగమయ.

మనం యెక్కడ నుండి రాలేదు. ఆత్మనుండే వచ్చాము. ఆత్మను మరచి అన్నాన్ని వెతుకుతున్నాము. ఆత్మను వెతకటం కోసం మనము వచ్చాము. చేతిలో 'నా ముఖాన్ని చూసుకోమని' అద్దాన్ని పెడితే, ఈ అద్దము మరొకరి ముందుపెడితే నా ముఖం యే రీతిగా కనిపిస్తుంది. మనం యితరుల బుద్ధులంతా యే రీతిగా వుంటున్నాయని విచారణ చేస్తున్నాము.

అనుసరిస్తూ వస్తున్నాము. తన బుద్ధి, మనసు, ప్రవర్తన యెట్లా వుంది అని ఎవరికి వారు విచారించటానికి యే మాత్రము ప్రయత్నించటం లేదు. తనను తాను విచారించాలి. తన తత్వాన్ని తాను గుర్తించాలి. అప్పుడే మానవత్వం సార్థకమవుతుంది. కనుక వచ్చిన స్థానాన్ని మనం మరచిపోకూడదు. అదే మనకు నిత్యసత్యమైన అమృతత్వము. అదే ఆనందతత్వము. అదే నిత్యత్వము. అలాంటి అమరత్వమైన అమృతత్వాన్ని మరచిపోయి అనృతత్వంలో మునిగిపోయి, యనేక విధములైన అశాంతులకు గురైపోతున్నాము.

విద్యార్థినులారా! ఏనాటికైనా మీరు ఆదర్శప్రాయులైన మాతృమూర్తులుగా తయారు కావాలి. మీ పిల్లలకు, తోటి మానవులకు తగిన మార్గాన్ని బోధించాలి. మనం సంసారాన్ని ఆశించవలసిందే కాని ప్రేమించవలసింది కాదు. ప్రేమించవలసింది ప్రేమతత్వమైన ఆత్మతత్వమునే. మనం సంసారమును అనుభవించవచ్చును. కాని ఆశించటం చాలా పొరపాటు. ఇలాంటి పవిత్రమైన వయసులో మనం మంచి మాటలు వినాలి. మంచి పనులు చెయ్యాలి. మంచి జీవితాన్ని గడుపుకోవాలి. అదే మానవత్వానికి తగిన సార్థకత. నేను అప్పుడప్పుడు చెప్తూవుంటాను.

మాట ఒకటి వినరే, మంచి మాట ఒకటి వినరే ..
మాటవినక పిచ్చి ఆటలాడుదురే
మాటి మాటికి రాదు మానవ జన్మము
బాట ఒకటేరా... బాయకురా దాని నీవు. ॥మాట॥

మంచి మాటలు వినాలి. మంచి విషయాలు మనం చింతించాలి. మంచి బోధలు మనం చెయ్యాలి. మంచి నడతలో వుండాలి. ఇదే నిజమైన విద్య. విద్య అనగా గ్రంథ పరిచయము కాదు. అనేక పర్యాయములు చెప్పాను. ఏదో జగత్తులో భౌతికంగా, వ్యవహారిక జీవితంలో యీ విద్యలు మనకు అవసరమే, కానీ పారమార్థిక జీవితంలో యీ విద్యలకు అతీతమైన నిజతత్వాన్ని గుర్తించటానికి ప్రయత్నించాలి. మనం యీనాడు గుర్తించవలసినది గమ్యాన్ని. అప్పుడే జీవితం ధన్యమౌతుంది. నిత్యము యే కొంతకాలమైనా భగవన్నామస్మరణ చేయటానికి ప్రయత్నించండి. మనకు యీనాడు జగత్తులో కావలసినవి రెండే రెండు పదార్థములు. ఒకటి దానము. రెండు నామము. దానము. యే దానము అన్నదానము. నామము. యే నామము. హరినామము. హరినామమే మన జీవితనావ. అన్నదానమే మన జీవితగమ్యము. ఎందుకంటే అన్నమయమైన దేహముతో అన్నమును దానము చేసినప్పుడే హరినామము హృదయములో ప్రతిష్ఠ అవుతుంది. ఆత్మ అనగా ప్రత్యేకమైనటువంటిది కాదు. మన హృదయమునకే శృతులు 'ఆత్మ' అని పేరు పెట్టినాయి. శృతులు పెట్టిన పేరేగాని ఈ ఆత్మ నవ్వు పెట్టిన పేరు కాదు. ఎవరో పెట్టినది కాదు. నీ పేరేమిటంటే నా పేరు రాముడు, నా పేరు కృష్ణుడు, నా పేరు సుశీల, పుష్ప అని యీ విధంగా పెట్టుకోటం కాదు. ఇవి తల్లి తండ్రులు పెట్టిన పేర్లు. నీ పేరు యేమిటంటే నీ పేరు మొట్టమొదట హృదయమే, ఆత్మ. ఆనందము. అమృతత్వము. నిత్యసత్యమైన ఆ పేరును నిలుపుకోటానికి ప్రయత్నం చేయాలి. ఇదే సార్థక నామము.

531128705

త్యాగరాజు అది కూడా సార్థక నామం. తంజావూరు రాజు ధనకనకవస్తువాహనాదులంతా అతనింటికి పంపాడు. 'నిధి చాలా సుఖమా? రాముని సన్నిధి చాలా సుఖమా? నిజముగ తెలుపుమనసా' అని అతను మనస్సును ప్రశ్నించుకున్నాడు. ఈశ్వర సన్నిధి నాకు నిజమైన సన్నిధి. నాకు నిజమైన సుఖము. ఈ నిధి యెంతకాలము వుంటుంది. అంతా కదలిపోయే మేఘాలు. Passing clouds. Comes and goes. వచ్చి పోయేవి. ఇవి నాకు ప్రధానం కాదు అనే బుద్ధితో త్యాగం చేశారు. అందుచేతనే అతనికి త్యాగరాజు అని పేరు సార్థకమైంది. త్యాగములో రాజంతటివాడు. ఎవరైనా యీనాడు ధనాన్ని చూస్తే అతడు యెంతటి ధనవంతుడైనా, కోటీశ్వరుడైనా చాలా మలినమైన రూపాయి నోటు కనిపించిందంటే అందుకొని జేబులో పెట్టుకొంటాడు. కాని వదలిపెట్టిపోడు. ఈనాడు ధనాన్ని ఆశించని వారు లేరు. కాని నిరుపేదగా వుండిన త్యాగరాజు సర్వభాగ్యాలను త్యజించాడు. అది త్యాగరాజు. సౌందర్యరాజన్ అని పేరు పెట్టుకుంటారు. చూస్తే వికారంగా వుంటాడు మనిషి. సత్యము అని పేరు పెట్టుకుంటే మనం సత్యాన్ని పలకాలి. శాంతమ్మ అని పేరు పెట్టుకొంటే శాంతంగా వుండాలి. ముక్కుపైన కోపం పెట్టుకొని అందరిపైన పోట్లాడటానికి ప్రయత్నం చేయకూడదు. పేరుకు తగిన ప్రవర్తన సరిగా చక్కగా వుండాలి.

మనకున్నవి పంచకోశములు. అన్నమయము యీ దేహము. ప్రాణమయము సంచారము. అనగా చైతన్యస్వరూపము. మనోమయము భావములయొక్క చేరిక. విజ్ఞానమయము విచారణాశక్తి. ఇది జరిగిన తరువాతనే ఆనందమయము. ఈ ఆనందమయము మనకు యెప్పుడు లభిస్తుంది? అన్నమయముతో ప్రారంభమై ఆనందమయం వరకు మన ప్రయాణం చెయ్యాలి. అంతవరకు మనం ఆగకూడదు. కాని యీనాడు మన ప్రయాణం అన్నమయముతో ప్రారంభమై అన్నమయంతోనే అంతమౌతుంది. అది మన జీవితగమ్యం కాదు. మానవుడై పుట్టి జంతూనాం నర జన్మ దుర్లభం అని అనిపించుకొని మనము మానవులవలె బ్రతకకుండా పశువులవలె బ్రతుకుతున్నాము. నేను మానవుడు అనేది half truth. అది అర్ధసత్యమే. నేను పశువును కాదు. ఇది అర్ధసత్యం. ఈ రెండింటిని చేర్చినప్పుడే full truth అవుతుంది. కనుక నేను మానవుడు, పశువు కాదు యీ విధమైన విచారణ చెయ్యాలి. మానవుడు అనుకుంటూ తిరిగి మనం పశుప్రవర్తనలో మునుగుతున్నామంటే మానవత్వానికి సార్థకత యేముంది? నేను పశుత్వంలో ప్రవేశించకూడదు. ఇతరులను యే మాత్రము నొప్పించకూడదు. బాధించకూడదు. హింసించకూడదు. ఆ విధమైన అహింసా ధర్మము మనలో ఆవిర్భవించాలంటే మూడే మూడు అనుసరించాలి. అనేక పర్యాయములు చెప్పాను. మానవత్వాన్ని పెంచుకోవాలి.

మానవత్వం లేని మానవుడు ఆకార మానవుడు మాత్రమే. అలాంటి ఆకార మానవత్వంలో ఆకర్షణ శక్తి శూన్యమైపోతుంది. ఇది నిజమైన గులాబి. ఈ గులాబి వద్దకు యే తుమ్మెదను మనం పిలవనక్కరలేదు. అదే వచ్చి దానిపై వాలుతుంది. కాని గులాబి వంటి plastic పుష్పముపై తుమ్మెద వచ్చి వాలుతుందా? వాలదు. ఎందువల్ల? అక్కడ మకరందం లేదు.

సుగంధం లేదు. కనుకనే మానవ హృదయంలో మానవ భావాలు వుండాలి. మానవ భావాలు మనలో ఆవిర్భవించినప్పుడే మనం నిజమైన మానవులుగా తయారౌతాము. లేకపోతే ఆకార మానవులే. Artificial Man. ఇది మనకు సరైనది కాదు. Art is outside. Heart is inside. Art అంతా heart నుండి వచ్చింది. Art ని follow చేసి heart ను మరచిపోతున్నాము.

Love of God. మొట్టమొదట పరమాత్ముని ప్రేమించాలి. మనము జీవితములో పొందవలసిన అన్ని సౌభాగ్యములకంటె, అన్ని కోరికలకంటె, ఫలితములకంటె మొట్టమొదట సాధించవలసినది పరమాత్మ ప్రేమనే. అదే Love of God. అది ఒక్కటి వుండెనా యితరులను బాధించకూడదు. అది ప్రేమస్వరూపము. ప్రేమనిలయము. ఇంకొకరిని బాధించటానికి, హింసించటానికి ప్రయత్నించదు. అందువల్లనే Fear of Sin. అక్కడనే పాపభీతి బయలుదేరుతుంది. దైవప్రీతితో బాటు పాపభీతి వెంటనే జంటనే వస్తుంటుంది. ఈ పాపభీతి, దైవప్రీతి రెండింటినీ చేర్చినప్పుడు Morality in Society. సమాజములో నీతిని మనం పెంచుకుంటాము. ఆ నీతే మన జాతి. అదే మన జీవితానికి జ్యోతి. కనుక నీతిని పెంచుకోటానికి ప్రయత్నించండి. జాతిలేనివాడు వుండవచ్చును. కానీ నీతిలేనివాడుంటే ప్రమాదమై పోతుంది. నీతి అనగా మంచి నడత. ఈ మంచి నడతతో కూడినప్పుడే నిజమైన విద్య.

జాతిగౌరవంబు నీతిపై నిలుచును
నీతిలేకయున్న జాతి చెడును.
నీతిగల్గు జాతి నిజమైన జాతిరా.
వినుడు భారతీయ వీరసుతుడ.

ఆ జాతియె నిజమైన మానవ జాతి. కనుక మనం మానవులనుకున్నందుకు నీతిని, సరియైన నడతను, ఆదర్శవంతమైన జీవితాన్ని మనం గడపుకోటానికి ప్రయత్నించాలి. అప్పుడే యిన్ని గ్రంథములు చదివి యిన్ని విధాల శిక్షణ పొందిన దానికి, తగిన ఫలితాన్ని అందుకున్నవారమౌతాము. లేకపోతే ఏమి ప్రయోజనము. పెద్ద పెద్ద మూటల మాదిరి bags పుస్తకాలంతా మోసుకు రావటము. ఈ చదువు చదివిన తరువాత మనకి పని యేమాత్రము వుండదు. ఉద్యోగాలు మనకు దొరకవు. ఏ బస్సుస్టాండులోనో మూటలు మోసి బ్రతకాలని యీనాటినుండే మూటలు మోయటం practice చేస్తున్నాము. ఇంత చదువుకున్నందుకు యిదా మనం చేయటము. మనము బానిసలు కాకూడదు. పశువు బానిసై ప్రపంచానికి అణగి మణగి వుంటుంది. నరుడు నారాయణుడుగా మారిపోయి యీ ప్రపంచాన్ని పాలించే నాయకుడుగా తయారుకావాలి. పశువుగా కాక పశుపతిగా తయారు కావాలి. అలాంటి విద్యను మనము యీనాడు అభ్యసించాలి. 'అధ్యాత్మ విద్యా విద్యానాం' అని. అన్ని విద్యలకంటె ఆధ్యాత్మ విద్య అత్యవసరమైనది.

కనుక మన జీవితములో మొట్టమొదట మూడింటిని సాధించాలి. మానవతా విలువలు సత్యము, ధర్మము, శాంతి, ప్రేమ, అహింస అన్నారు. వీటిని మనము explain చేయటానికి గాని యితరుల మనసులను inspire చేయటానికి గాని, complain చేయటానికి గాని అవకాశం వుంటుం

సుగంధంలేదు. కనుకనే మానవ హృదయంలో మానవ భావాలుండాలి. మానవ భావాలు మనలో ఆవిర్భవించినప్పుడే మనం నిజమైన మానవులుగా తయారౌతాము. లేకపోతే ఆకార మానవులే. Artificial Man. ఇది మనకు సరైనది కాదు. Art is outside. Heart is inside. Art అంతా heart నుండి వచ్చింది. Art ని follow చేసి heart ను మరచిపోతున్నాము.

Love of God. మొట్టమొదట పరమాత్మను ప్రేమించాలి. మనము జీవితములో పొందవలసిన అన్ని సౌభాగ్యములకంటె, అన్ని కోరికలకంటె, ఫలితములకంటె మొట్టమొదట సాధించవలసినది పరమాత్మ ప్రేమనే. అదే Love of God. అది ఒక్కటి వుండినా యితరులను బాధించకూడదు. అది ప్రేమస్వరూపము. ప్రేమ నిలయము. ఇంకొకరిని బాధించటానికి, హింసించటానికి ప్రయత్నించదు. అందువల్లనే Fear of Sin. అక్కడనే పాపభీతి బయలుదేరుతుంది. దైవప్రీతితోబాటు పాపభీతి వెంటనే వెంటనే వస్తుంటుంది. ఈ పాపభీతి, దైవప్రీతి రెండింటినీ చేర్చినప్పుడు Morality in society. సమాజములో నీతిని మనం పెంచుకుంటాము. ఆ నీతే మన జాతి. అదే మన జీవితానికి జ్యోతి. కనుక నీతిని పెంచుకోటానికి ప్రయత్నించండి. జాతిలేనివాడు వుండవచ్చును. కానీ నీతిలేనివాడుంటే ప్రమాదమైపోతుంది. నీతి అనగా మంచి నడత. ఈ మంచి నడతతో కూడినప్పుడే నిజమైన విద్య.

జాతిగౌరవంబు నీతిపై నిలుచును
నీతిలేకయున్న జాతిచెడును.
నీతిగల్గు జాతి నిజమైన జాతిరా.
వినుడు భారతీయ వీరసుతుడ.

ఆ జాతియే నిజమైన మానవజాతి. కనుక మనం మానవులనుకున్నందుకు నీతిని, సరియైన నడతను, ఆదర్శవంతమైన జీవితాన్ని మనం గడపుకోటానికి ప్రయత్నించాలి. అప్పుడే యిన్ని గ్రంథములు చదివి యిన్ని విధాల శిక్షణ పొందిన దానికి, తగిన ఫలితాన్ని అందుకున్నవారమౌతాము. లేకపోతే ఏమి ప్రయోజనము. పెద్దపెద్ద మూటలమాదిరి bags పుస్తకాలంతా మోసుకు రావటము. ఈ చదువు చదివిన తరువాత మనకి పని యేమాత్రము వుండదు. ఉద్యోగాలు మనకు దక్కవు. ఏ బస్సు స్టాండులోనో మూటలు మోసి బ్రతకాలని యీనాటినుండే మూటలు మోయటం practice చేస్తున్నాము. ఇంత చదువుకున్నందుకు యిదా మనం చేయటము. మనము బానిసలు కాకూడదు. పశువు దానిపై ప్రపంచానికి అణగి మణగి వుంటుంది. నరుడు నారాయణుడుగా మారిపోయి యీ ప్రపంచాన్ని పాలించే నాయకుడుగా తయారుకావాలి. పశువుగాకాక పశుపతిగా తయారుకావాలి. అలాంటి విద్యను మనము యీనాడు అభ్యసించాలి. 'అధ్యాత్మ విద్యా విద్యానాం' అని. అన్ని విద్యలకంటె ఆధ్యాత్మ విద్య అత్యవసరమైనది.

కనుక మన జీవితములో మొట్టమొదట మూడింటిని సాధించాలి. మానవతా విలువలు సత్యము, ధర్మము, శాంతి, ప్రేమ, అహింస అన్నారు. వీటిని మనము explain చేయటానికి గాని యితరుల మనసులను inspire చేయటానికి గాని, complain చేయటానికి గాని అవకాశం వుంటుం

531128708.

వి. కానీయీ మూడింటిలో అలాంటి దానికి వీలులేదు. Love of God. Who is God? Truth is God. ఆసత్యాన్ని నీవు ప్రేమించు. అక్కడ సత్యము ప్రేమ రెండు చేరిపోయినవి. Fear of sin లో అహింస ప్రారంభమౌతుంది. ఇంకొకరిని బాధించకూడదు. నొప్పించకూడదు. హింసించకూడదు. ఇక్కడ భయం వస్తుంది కాబట్టి హింస చేయరు. ఎప్పుడు హింస లేకుండా వుంటుందో అప్పుడు శాంతి సహజంగా ఆవిర్భవిస్తుంది. శాంతి, అహింస అందులో చేరి వుంటున్నాయి. సమాజములో ధైర్యంగా బ్రతకటమే ధర్మము. కనుక సత్యము, ధర్మము, శాంతి, ప్రేమ, అహింస అందులోనే వుంటున్నాయి. ఐదు గుణములు, భావాలు, కోశములు ప్రాణములు వున్న మన దేహంలోపల మూడు గుణము లుంటున్నాయి. అవే సత్త్వ రజో తమోగుణములు. అదే రీతిగనే సత్య ధర్మ శాంతి ప్రేమ అహింసలనే పంచప్రాణములలోపల మూడే మూడు మనం select చేసుకోవచ్చు. అవే Love of God. Fear of sin, Morality in society. ముచ్చటగా ఈ మూడు గుణాలను మనం ప్రేమిస్తే, పోషిస్తే మనము మూర్తి సత్యస్వరూపులుగా తయారౌతాము.

ఎక్కువగా మీరు చెప్పనక్కరలేదు. చదవనక్కరలేదు. పాఠాలు మాత్రం మీరు చక్కగా చదువుకుంటూ, ఈ మూడింటిని చక్కగా నిలుపుకొని మానవత్వాన్ని సార్థకం చేసుకుంటారని నేను ఆశిస్తూ, ఆశీర్వదిస్తూ నా ప్రసంగాన్ని విరమిస్తున్నాను.